

Галоўнае цяпер у рабоце
кінафікатараў — гэта далей-

ШТО НЕ ПРАДУГЛЕДЖАНА ІНСТРУКЦЫЯЙ...

— РАМАДЗЬЯНЕ! Грамадзяне пасажыры! — крычалі на ўсёй вагой кандуктары, — чы гэта яблыныкі стаіць у тамбуры?

У вагоне людзі прыціхлі, але гаспадар яблынек не знайшося.

— Я яшчэ раз пытаю, чы яблыныкі?

Не дачакаўшыся адказу, кандуктар павярнуўся і нібы на поклік «нашых б'юць» пабегла ў тамбур, а праз хвілінку прынёсла акуратна ўважаны пучок яблынек.

— Я пытаюся, чы гэта яблыныкі? Ах! Нама гаспадар? Тады я іх выкіну з вагона, — і павярнулася, каб выйсці.

— Цётка, гэта нашы, — даганяючы разлітаваную жанчыну, прызнаўся той шалюныкі, якія да гэтага сядзелі ціхенька ў куточку.

А яны ж не ведалі, што ў пасажырскай вагоне не дазваляюць азідаць розныя ламачы?

— Цётка, гэта ж яблыныкі, — хапсе апраўдацца адзін з хлопчыкаў.

— Тым больш! Хлопчыкі прыціхлі і толькі паглядзілі на пасажыраў, нібы шукаючы ў іх абароны.

— А вы дарэмна на дзяцей накрывалі? Ну, што тут такое, месца б яны, гэтыя яблыныкі, не прастаялі, — заўважыў адзін з пасажыраў.

— Усё роўна не дазваляе! Гэта не прастаялі.

— Дык жа тут прыграды не ходзіць, — загаварыў хлопчык.

— Вы мне яшчэ пагаварыце, дык і нас выганюць і гэтыя яблыныкі павыкідаюць, — яшчэ больш узлавава кінула ў іх бок кандуктар.

А потым — да пасажыра, што заступіўся за хлопчыкаў: — Яны, можа, іх дзе ў каласным садзе выпакілі і прададуць, а вы прадаце.

— Правільна! — прабаўіў з сярэдняй лаўкі лясны чалавек. — Парадак ёсць парадак. Ныма чаго распуская дзяцей. Сёння яны ў вагоне яблыныкі павесілі, а заўтра...

— А заўтра карову, — падакнула ляска чалавек у палатку.

— Божа ты мой! — уздыхнуў чалавек з другой лаўкі. — І адкуль бяруцца такія ахоўнікі парадку? «Выкінуць», «Аштрафуць», «Не дазваляе», — яны, любое глумства староша апраўдаць законам.

Кандуктар яшчэ доўга «сваляла», даказвала сваю праўду. Пасажыры нарэшце пераканалі жанчыну і яна аддала вучням яблыныкі, пракідаўшы: «Каб гэта было апошні раз».

Я падышоў да хлопчыкаў і паціхавіў, навошта ім «вельмі прэзійна» гэтыя яблыныкі.

І хлопчыкі, пераблажыў адзін аднаго, расказалі, што кожны дзень яны ездзяць у школу цягам...

кам, патрабавалі вярнуць дзяўчынцы білет, але ніякіх патрабаванняў і просьбы не памяглі. «Законнікі» аказаліся, як слуп, няўзломным. Дзяўчынкі заплакалі. Некаторыя пасажыры прапаноўвалі ёй грошы, каб можна было даехаць да хаты. На наступным прыпынку дзяўчынкі выйшлі з трайбуса. Кантралёр уся свяцілася ад радасці. Яна перамагала!

ДЗІУЛЯЕШСЯ, як не разумна, не па-чалавечы яшчэ некаторыя разумеюць закон. Дупусцім, што дзяўчынцы было не 10, а 11, някля 12 гадоў. А што, калі яна не ведала гэтага правіла. Ёй проста, можа, маці купіла білет. Ну, якія маці айнаваці? А калі ж не можам быць павяршы, дзяўчынцы, што яны назаўтра сама прыйдзе і адзначыць білет. (Кантралёр заявіла, што ёй загадана забароніць дзяўчынцы білеты для рэгістрацыі.) Але ж іх такія «законнікі» могуць павяршыць чалавечу, тым больш дзіцяці. «Ім толькі аддаць білет, убачыць». «Унь, колькі жулікаў ездзіць займам», — гавораць яны.

І гэта ў той час, калі ў нас існуюць магазіны, без прадаўцоў, трамваі, аўтобусы без кандуктараў, калі сотні тысяч рабочых і служачых атрымваюць зарплату без касіраў.

Есць жа ў нас такія людзі: чым больш іх просіць, тым больш чым «стаць на сваім». Такія людзі часта любяць гэтым паказаць, што яны сыходзяць у сваіх дзяўчынках з дзяўчынчымі паказчы. Чаго граха таць, ёсць яшчэ і кіраўнікі, якія цэняць такіх людзей. «Та-кі чалавек не падарвае, ён стаіць за дзяўчынчымі інтарэсамі», — кажуць яны.

«Надзяўна і такога «абаронцу» дзяўчынчым інтарэсам бацьку. У трайбусах № 2, што ішоў да аэрапорта, увалялася лямпа падпаліўшым стылём. На прыпынку Камсамольскага кантралёр патрабавала білеты.

— Дарэкаў! — прабаўіў у адказ ёй стылём. — Сёння мы едзем за кошт агляцкага караля. Адзіно! Прывіет!

Кантралёр хацела нешта сказаць, але другія з гэтай кампаніі груба аданулі яе і пайшлі, распіваючы пасажыраў, да выхаду. А яна, кантралёр, як ні ў чым не бывала, шукала безбілетных. А можа знойдзе дзіця, якому маці купіла вучнёўскіх прызных білет, або стараніку бабўлукі, якая едзе ў аўтобус на парашні і збылася запаліць за прэзд.

ЕСЦЬ У НАС яшчэ людзі, якія на чалавеча глядзяць першы за ўсё, як на жуліка. Дай ім волю, дык яны б не пасароміліся пры выхадзе са сталовых прывернуць у кішчык, а ці не «сцягнуць» вы іх.

Ці так даўно іх кожных дзяўчынчых ваявалі? І дзень, і ноч стаялі пыльнае дзяўчынчых? Каго і што яны вартвалі? Скажам, табе проста трэба было ў вачэйным кіеку купіць газету, ці зайсці перакласці ў бугет. Але ў цябе няма білета, ты не пасажыр. Яшчэ ж добра, калі пападзеца ветлівы ўдварх, а найчасцей пацуюць: «Куды лезеце!» Цяпер няма гэтых «вартвалых» дзяўчынчых і на вакзале парадка. Ну, чаго чалавек пойдзе без прычыны на вакзал? І нам самім смешна, што так было неразумна. Цяпер у нас багата чаго робіцца, каб людзі забавіліся старою спадчынай — неадверну аднаго, падазраючы.

У нас пудоўныя нас і таму так балюча, калі асобныя людзі абражаюць сваімі ўчынкамі гэты час і нашага пудоўнага чалавеча.

Змагацца з гэтым трэба не толькі органам улады, але і ўсёй нашай грамадскай, кожнаму сумленнаму чалавечу.

Міхась СКРЫПКА.

Вясня 1957 года. Камсамольцы калгаса «Паліадзельца» Лепельскага раёна выйшлі ў поле. Так пачалося працоўнае жыццё Ані Рыбачона і многіх не спарван. Дзяўчаты ўзяліся за вышыванне кукурузы. І яны даказалі, што гэтая культура можа даваць высокі ўраджай на нашай зямлі.

Сампаўнаўдны каралевай павуў стала кукуруза і ў калгасе імя Леніна Лепельскага раёна. 1600 цэнтнераў зялёнай масы з гоніраў! За гэтыя дні быў у партыі, руплівай праца калгасных камсамольцаў і моладзі.

Камсамольцы даручыла вышыванне кукурузы ў праўдзіннае калгасе «Орша». Віцебскай вобласці. На працягу многіх год гэтая культура тут вырошчвалася ўручнучу. Каб стаць сапраўдным кукурузаводцам, патрэбны былі веды, авалоданне тэхнікай. Па прыкладу Марыны Канцовай сотні і тысячы камсамольцаў Беларусі пачалі авалодваць сельска-гаспадарчай тэхнікай. На кукурузных палатках калгаса чуюцца цяпер ронак матараў.

... У апошнюю нядзелю ліпеня калгаснікі сельгасарцелі імя Калініна Аршанскага раёна вырашылі адзначыць сваіх лепшых кукурузаводцаў і спарод іх камсамолку Тамару Кірукоўскую. Ёй сподылася толькі дваццаць год.

Майстарам высокіх урадкаў кукурузы стаў механізатар калгаса «Перамога» Гендзь Жура.

... Вучні Гершонаўскай школы Браслаўскага раёна, сваёй працай ператварылі дзяўчынчых палатку ў кніжніцу палатка. Сто цэнтнераў з гоніра кукурузнага зерня!

Пра малодзых кукурузаводцаў распуслілі, іх працоўныя падзілі расказвае кінаарыс, зняты аператарам Я. Скалавым на сцэнарыі Ш. Паўлюка і С. Прохна. Рэжысёр кінаарыса — С. Прохна.

На нашых здымках вы бачыце кадры з фільма «Малодзых кукурузаводцаў», які створаны на Мінскай студыі навукова-папулярных і хранікальна-дакументальных фільмаў.

СЕМІНАР БІБЛІЯТЭКАРАЎ

У Мінску праходзіў семінар загадчыкаў бібліятэк і загадчыкаў хатніх аб'ектаў, якія ўваходзяць у абласную бібліятэку і абласной бібліятэцы імя А. С. Пушкіна.

Бібліятэкары абмеркавалі даклад намесніка дырэктара абласной бібліятэкі Т. Кузняцовай «Вінікі работы XXII з'езда партыі і задачы бібліятэч асобласці».

Вопытам работы падзяліліся загадчыкі Новабарыскаўскай і Гур'юўскай сельскіх бібліятэк С. Турчы і Т. Кандрацэвіч.

Для ўдзельніц семінара былі падрыхтаваныя выхадны і этанды, прысвечаныя прапагандзе гістарычных рашчын XXII з'езда Камуністычнай партыі Савецкага Саюза.

М. ПЛЕСКАЦЭВІЧ.

З НОВЫХ ПЕРАКЛАДАЎ

Вілем ЗАВАДА

ГОРДА ЎСІМ ГЛЯДЖУ Я Ў ВОЧЫ

Маё імя не на плакатах,
Са сцяг яго ніхто не чуе,
Хаджу ў адзінні небагатым,
Звычайна, як усе, жыю я.

Каналы, што ў граніт адзеты,
Саборы, помнікі, палаты,
Заводы, крэпасці, усё гэта —
Мільёны безмысленных праца.

За гэта ішлі на смерць без
страху,
У бэй стаялі, быццам скалы,
І білі ворага з рымаку,
Ано ўсё зямля арыкала.

Дамой вяртаўся ў шрамах;
І зруйнаванаму на змену,
На месцы там, дзе быў
фундамент,
Яны ішоў лагілі сцены.

ГОНАР ЗАВОДСКАЙ МАРКІ

Закончыўся рабочы дзень. Схінуўшыся над сталом, надладкук прэсаву В. Шалей яшчэ раз аглядае кожную прэсавую карцяж, робячы неабходныя рэзкі.

Гэты рацыяналізатарскае прапаноўвае змяненне раскрасу ліставага жалеза, якая дазваляе да мінімуму скараціць адходы металу, дазваляе эканоміць калі дзевяці тысяч кілаграмаў жалеза, з якога можна зрабіць 120 фільмастатаў.

Кінамаханікі добра ведаюць, як у выніку вялікіх нагрузак выходзіць са строю кантактная калодка кінааўтаграфіраметра. Як падоўжыць тэрмін яе службы? Ці можна стварыць больш дасканальны кантакт? Група канструктараў і тэхнолагаў завода вырашыла наладзіць вытворчасць запчастак кантактных калодак. У адрозненне ад ранейшых у іх змянілася канструкцыя гнязда. Гэта рацыяналізацыя дала магчымасць вызваліць пачасу прэсаву і дэць вялікую эканомію.

Прадукцыя з маркы мінскага завода «Кінадзятла» вядома далёка за межамі рэспублікі. Яе можна сустрэць у Кітаі, Індыі, Мексіцы і іншых краінах. На выставі ў Нью-Йорку сярэд многіх савецкіх прамысловых экспанатаў можна было убачыць новыя камплекты кінапраекцыйнай апаратуры — фільмастаты, створаныя калектывам мінскага завода «Кінадзятла».

Э. РЫСАЕВ.

РАЗАМ ЛЯЦІМ ДА ЗОР

(Заканчэнне)
Пачаток на 3-й стар.

ТОМ БАГДАНОВІЧ, аб якім гаварылася вышэй, — Багдановіч рэальны, так сказаць, несумненны, але не ўсё і ён, можа, не самы для нас зразумелы і блізкі. Жыў у Багдановічу, як у кожным выдатным лірыку, імкненне ўзняцца, стаць шырэй за самога сябе, і гэта імкненне нарадзіла пэста сацыяльнага і дэмакратычнага.

У прадмове да томкіх сваіх п'ес Блок напісаў такія словы: «У лірыцы замацоўваюцца перажыванні душы, у наш час, па неабходнасці, адасоблены». Максім Багдановіч вельмі блізка ўспрымаў гэту адасобленасць чалавеча ў сучасным яму грамадстве і ўсяляк імкнуўся яе пераадолець.

Слэды гэтага пераадолення лёгка заўважыць нават у самых інтымных вершах пэста, у вершах пра каханне.

Непаўторна індывідуальнасць па самай сваёй сутнасці, яны рашуча цярпелі іх супраць індывідуальнасці. Галоўнае, што вабіць Багдановіча ў каханні, — узаема-разуменне і роднасць душ. Фантазію пэста панівала карціна «дэяльнага-зора», якія «так блізка паміж сабой і так суцэльна зліваюцца сваё святло, што нам здаецца адно зоркай». У другім вершы, пакінутым сярэд чарнавых накідаў, Багдановіч заявляецца да яе, што так часта пазірала ў люстру «і ніколі — да мяне ў вочы», са словамі, у якіх гучыць тая ж самая думка пра ішчэ чалавеча пазнаваць і захоўваць сябе ў другім чалавечу: «Але згільне з люстры Ваш вобраз і следы не кіне, а ў маёй душы яму ўжо не згільне».

Можна толькі зазібаць той вострой і палюбоўнай, з якою Багдановіч прабав прэз ужо сваю творчасць воль гуту анты-індывідуальнасці ідэю чалавечай аднасці і збліжэння.

З негледзя на вялікай спадчыны Шалей яны выбраў і пераклаў толькі адно чатырохадольце:

Хочаш раба ты пазнаць, —
паглядзі на людзей, на іх справы;
Хочаш людзей зразумець, —
у сэрцы сваё загляні!

Разважваючы пра творчасць украінскага пісьменніка Самійленкі, Багдановіч не «забыў» падкрэсліць: «... каб паглядзець сваё жыццё, каб напоўніць яго вартым зместам, неабходна выйсці з кола вузка-асобістых імкненняў, праскочыцца інтарэсамі больш шырокага ахопу — інтарэсамі грамадскімі».

У адной невялікай кніжцы пра Багдановіча, якая выйшла з друку ў Мінску, мы чытаем такое: «Але часам і ў інтымнай лірыцы

Рэальным творчым вынікам таго, што выйшло было зноўдзена, што адбылося пераход пэста з «глыбока псіхалагічнай на глыбока грамадскую» (Салтыў-Шалейска, з'явіўся вялікі цыкл Багдановіча пра беларускага мужыка, пра яго пажытую гаротную працу, а таксама нізка вершаў «беларускага салду».

Яшчэ не раз будзе вяртацца пэст да матываў інтымна-біграфічнага парадку, да тэмы хараста ў прыродзе і мастацтва, але прагучалі ўжо, вызначыўшы сабой напрамак ідэальных пошукаў пэста, суровыя словы пратэсту і перасцярогі, сказаныя ад імя мужыка:

Я любя ў багатых прасіў
І маю, і маю маю і маю...
Лінь ж мне каменці даваць,
І тыя каменці між ім і мной
Сцяноў вільняюць ўсталі.

Яна усё выйшла і выйшла расце
І шмат яго дужа янае.
Што ж будзе, як дронце, як
ружне янае?

Каго пад сабой пеклае?

Пад гэтымі радкамі мог падпісацца Купала: так сыходзіцца ў моцным пошуку рукі да землепраходцы, якія пачыналі свой пошук з двух розных канцоў.

Багдановіч пісаў пра Шалейку: «Ён «еўмел» паліцыя да жыцця украінскага сяла, які проста да чалавечага жыцця, умеў знайсці там і красу і любоў, умеў даць

І. М. БАЛОЦІН

Беларускае мастацтва панесла цяжкую страту: не стала аднаго з таленавітых артыстаў — народнага артыста БССР Ісідара Міхайлавіча Балойна.

Артыстычная і грамадская дзейнасць Ісідара Міхайлавіча Балойна перапынула звязаная з рэзцыяй беларускага савецкага музычнага мастацтва.

Нарадзіўся Ісідар Міхайлавіч у 1907 годзе ў г. Бабруйска. З 15 год ён актыўна ўдзельнічаў у савецкіх музычных гуртках. У 1927 годзе паступіў вучыцца ў Беларускае музычнае тэхнікум, пасля сканчэння якога завіхаўца ў склад Беларускай опернай студыі. З моманту адкрыцця Беларускага дзяржаўнага тэатра оперы і балета Ісідар Міхайлавіч з творчай энэр-

гіяй і натхненнем працуе ў тэатры. З ростам беларускага опернага мастацтва рос і талент Ісідара Міхайлавіча. За час свайго працы ў тэатры ён стварыў шмат незабыўных вобразаў у савецкіх і класічных операх.

Ісідар Міхайлавіч Балойн прымаў актыўны ўдзел у грамадскай рабоце. Ён шырока вядомы як канцэртны выканаўца твораў савецкіх кампазітараў, рускай і амерыканскай класікі.

Ісідар Міхайлавіч Балойн выбіраўся дэпутатам Вярхоўнага Савета БССР.

За выдатныя заслугі ў галіне развіцця Беларускага мастацтва Ісідару Міхайлавічу прысвоена ганаровае званне народнага артыста БССР. Ён узнгароджаны ордэнамі Працоўнага Чырвонага Сцяга, «Знак пашаны» і трыма медаллямі.

Светлая памяць аб Ісідару Міхайлавічу заўсёды будзе жыць у нашых сэрцах.

Шаўра В. Ф., Клімаў І. Ф., Кісялёў Р. Я., Насіловіч А. В., Калінін М. Ф., Александровская Л. П., Млодзін Р. В., Нікалаев А. В., Дзясніцкі М. І., Жганевы Г. Т., Любимов Л. В., Калінін А. Т., М. Бобрыкаў В. Н., Абухалі Г. А., Палосін Я. М., Арлоў Г. А., Санікаў К. М., Платонаў Б. В., Глебав Г. П., Рыхалёў Л. І., Ільскі А. К., Мазалеўскі Л. І., Цюцюк Я. К., Корш-Саблін Ул. Ул., Шырма Р. Р., Броўка П. У., Цітовіч Г. І., Нікіфарав П. П. і інш.

Міністэрства культуры БССР з глыбінным малем паважання аб заўчаснай смерці народнага артыста БССР Ісідара Міхайлавіча Балойна і выказвае спачуванне сям'і нёбчычых.

Прабленне Саюза пісьменнікаў БССР глыбока смутнае з прычыны заўчаснай смерці Ісідара Міхайлавіча Балойна, вядомага мастацтва, народнага артыста БССР Ісідара Міхайлавіча Балойна і выказвае спачуванне сям'і нёбчычых.

Калентый, дырэктар Беларускага дзяржаўнага тэатра оперы і балета Імя Янкі Купалы глыбока смутнае з прычыны раптоўнай смерці старажытнага артыста, аднаго са стваральнікаў Беларускага опернага тэатра, народнага артыста БССР Ісідара Міхайлавіча Балойна і выказвае спачуванне сям'і нёбчычых.

Беларускае тэатральнае тава- рыства з глыбінным смуткам паваж- дае аб заўчаснай смерці Ісідара Міхайлавіча Балойна і выказвае спачуванне сям'і нёбчычых і калентыву Беларускага дзяржаўна- та тэатра оперы і балета.

Калентый, дырэктар Беларускага дзяржаўнага тэатра оперы і балета Імя Янкі Купалы глыбока смутнае з прычыны раптоўнай смерці старажытнага артыста, аднаго са стваральнікаў Беларускага опернага тэатра, народнага артыста БССР Ісідара Міхайлавіча Балойна і выказвае спачуванне сям'і нёбчычых.

Грамадзянская паніда абду- дзена 8 снежня ў памяшканні Тэатра оперы і балета ў 13.30, вы- нас чыла ў 14.30.

драму з прыставам. «Баль- ным, бескрылатым пэст», ён, шукаў гераічнага слова, якое б усталіла чалавечую аду. І таму пера- кляў скандынаўскую песню пра «вечер суворы», што пле над чорным караблём Аскольда, марскога байца, і над яго нешчас- лівым каханнем да Інгеборг.

Закахайся ў романтичнага, Ба- гдановіч разам з тым неадвер- ня ставіўся да імжарамантычнай падборкі, да тых пэстаў, што падобна М. Гумілёву, апыялі бяздомнага валаху. Вядома «Эміграцыйнае» Багдановіча напісана так, што з першага по- гляду можа здацца, быццам пэст спачувала романтизм вала- ху. Але заўважце, як канчаецца пэсія:

Не расстанеш б мы з нашым ірэм,
Каб было дэпна нас у ім халеб.

І далей услаўняюцца «бяскач- ні, Нёман і агні партавыя Лібава». З Лібава адыходзілі парохомы, якія адозвалі за акіяна «беларускіх тавар» — беззямельных, «жар- кіх сялян. Некаторыя з іх тра- пілі нават у Конга...

Вышываны жыць далёка ад родных мясцін, Багдановіч на- няўся родным фальклорам і ў фальклорным стылі напісаў адну з лепшых сваіх рэч — рэлігій- ную легенду пра Страшні-тэбеля, пра «моцнага, горагага птаха».

У Багдановіча было вельмі та- ро- чае і вельмі прыняе стварэнне да фальклору. Ён гаварыў: «На- пісьці пэсіі і не адразуш. Але нашто той верш? Ці ж замяла было б народных пэсіяў і без яго?»

Народныя творы самага Ба- гдановіча стаяць на няўлоўнай мажы паміж майстэрскай стылізацыі і ўласна лірычнай. Ён выказаваў, што большасць герояў фальклору вяртаўся Багдановіча нясом- ня Максім. Вядзе, пэст хапсе іе быць такім — вясёлым і простым, і дужым, і каб у той на кашулі былі «вышывы галуб- кі», і каб ён, як той хлопец з вядомага верша пра Максіма І. Магдалену, у карчымцы гуляў, пад чымбылі скакаў, і астам, у смротых вачэй, каб узшыў на сасонку памост, каб загніць у імя «злачынца», але салодкага свайго каханця.

А было аўсім не так. Была жылілае адзіноцтва, немінуча смерць і Чорнае мора пад вокна- м. І кшчэ было непакіснае вера ў тое, што народ дачакаецца асягнага дня. І рэдаксне ўсёда- мленне, што кароткае жыццё пра- жыць не марна:

У краіне ослетай, дзе я ўміраю,
У болы дымі, п і сінны бухты,
Я не самотны, і кнігу маю
З друкарні пана Марціна
— Кухты.

Якое сапраўды мужнае, добрае сэрца трэба мець чалавечу, каб заўважыць, што краіна, дзе ён па- мірае, — састаеа, дом — белы, а бухта, апошні яго прытулак, — сіняя, сіняя...

У той дзень, калі першы савецкі касманат, малады хлопец з сонечнай усмеш- кой на твары, узяўся на Ле- нінскі маўзалеі, кіраўнік нашай партыі і ўрада прывітаў не толь- кі сваіх суаўчыннікаў — ён пры- вітаў усё чалавечства. Тое, што зрабіў Гагарын, узяўшыся да зор, было святкам усіх, усяго свету. Камунізм, які мы сёння будзем, узмаіне іна сваіх сінгах ласунаў Міру Працы, Свабоды, Роўнасці і Шчасця для ўсяго ча- лавечства.

І так хвалючы, так зразу- мела гучыць народнае чалавечым сэрцам пэста шэха, сум- нае, як жураўліныя крык, і кінутае далёка наперад слова:

Нашто ж на зямлі
Сваркі і звадзі, бо і горыч,
Калі ўсё мы разам лічым
Да зор?

Той дзень, калі першы савецкі касманат, малады хлопец з сонечнай усмеш- кой на твары, узяўся на Ле- нінскі маўзалеі, кіраўнік нашай партыі і ўрада прывітаў не толь- кі сваіх суаўчыннікаў — ён пры- вітаў усё чалавечства. Тое, што зрабіў Гагарын, узяўшыся да зор, было святкам усіх, усяго свету. Камунізм, які мы сёння будзем, узмаіне іна сваіх сінгах ласунаў Міру Працы, Свабоды, Роўнасці і Шчасця для ўсяго ча- лавечства.

І так хвалючы, так зразу- мела гучыць народнае чалавечым сэрцам пэста шэха, сум- нае, як жураўліныя крык, і кінутае далёка наперад слова:

Нашто ж на зямлі
Сваркі і звадзі, бо і горыч,
Калі ўсё мы разам лічым
Да зор?

Той дзень, калі першы савецкі касманат, малады хлопец з сонечнай усмеш- кой на твары, узяўся на Ле- нінскі маўзалеі, кіраўнік нашай партыі і ўрада прывітаў не толь- кі сваіх суаўчыннікаў — ён пры- вітаў усё чалавечства. Тое, што зрабіў Гагарын, узяўшыся да зор, было святкам усіх, усяго свету. Камунізм, які мы сёння будзем, узмаіне іна сваіх сінгах ласунаў Міру Працы, Свабоды, Роўнасці і Шчасця для ўсяго ча- лавечства.

І так хвалючы, так зразу- мела гучыць народнае чалавечым сэрцам пэста шэха, сум- нае, як жураўліныя крык, і кінутае далёка наперад слова:

Нашто ж на зямлі
Сваркі і звадзі, бо і горыч,
Калі ўсё мы разам лічым
Да зор?

Той дзень, калі першы савецкі касманат, малады хлопец з сонечнай усмеш- кой на твары, узяўся на Ле- нінскі маўзалеі, кіраўнік нашай партыі і ўрада прывітаў не толь- кі сваіх суаўчыннікаў — ён пры- вітаў усё чалавечства. Тое, што зрабіў Гагарын, узяўшыся да зор, было святкам усіх, усяго свету. Камунізм, які мы сёння будзем, узмаіне іна сваіх сінгах ласунаў Міру Працы, Свабоды, Роўнасці і Шчасця для ўсяго ча- лавечства.

І так хвалючы, так зразу- мела гучыць народнае чалавечым сэрцам пэста шэха, сум- нае, як жураўліныя крык, і кінутае далёка наперад слова:

Нашто ж на зямлі
Сваркі і звадзі, бо і горыч,
Калі ўсё мы разам лічым
Да зор?